

Чарівна крамниця (скорочено)

Герберт Джордж Уеллс

Герберт Джордж Уеллс

Чарівна крамниця

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Ту чарівну крамницю я бачив здалеку кілька разів; а раз чи двічі навіть проходив повз її вітрину, де лежало багато привабливих дрібничок: чарівні кульки, чарівні кури, чудодійні ковпаки, ляльки для черевомовців, кошики з причандаллям для фокусників, колоди звичайнісіньких на вигляд карт і таке інше. Але мені й на думку не спадало завернути туди, поки одного дня Джіп, не кажучи ні слова, взяв мене за палець і потяг до вітрини. Крамничка була на Ріджент-стрит, між художнім салоном і закладом, де в інкубаторах виводять курчат. Пухкенький Джіпів пальчик стукав по її вітрині. Син сказав, що купив би "Яйце є – яйця нема", "Ляльку, що плаче, як жива", "Купи й дивуй друзів", "Монета є – монети нема!".

Джіп успадкував материну вихованість і не просив повести його в крамницю, не набридав мені благаннями. Він просто тяг мене зовсім несвідомо за палець до дверей. Ми увійшли до чарівної крамниці. Хвилину чи дві в крамниці, крім нас, нікого не було, і ми мали час роззирнутися. На підлозі стояло кілька чарівних дзеркал. Одне нас звужувало й видовжувало, друге приплющувало нам голови й скрадало ноги, третє робило нас низенькими й товстими, як бочки. І поки ми сміялися, дивлячись у ті дзеркала, з'явився якийсь чоловік – певно, продавець.

Він був дивний, блідий, темноволосий. Одне вухо в нього було більше від другого, а підборіддя – як носак черевики. Він спитав, що нам потрібно. Я попросив кілька простеньких іграшок для сина. Продавець почухав потилицю. А тоді просто на очах у нас дістав у себе з голови скляну кульку, яку простягнув Джіпові. Син відпустив мій палець і потягся рукою до скляної кульки. Але долоня в продавця була порожня. "Вона у тебе в кишені", — сказав чоловік. І справді, кулька виявилась у Джіпа в кишені! Продавець піймав іще одну кульку в себе на лікті і сказав, що кульки безкоштовні.

Третю кульку він схопив у себе на потилиці й поклав її на прилавок поруч із другою. Джіп уважно роздивився свою кульку, потім дві ті, що лежали на прилавку, і зрештою підвів запитливий погляд на продавця, який стояв і всміхався. Продавець сказав, що можна узяти всі і витяг ще одну з рота. Джіп якусь мить мовчки дивився на мене, потім згріб усі чотири кульки, знов узявся про всяк випадок за мій палець і приготувався дивитись, що ж буде далі.

Продавець сказав, що таким чином дістає маленькі речі, а більші – з капелюха, бо

на світі немає жодного складу справжніх чарівних товарів!

Фокусник сказав Джіпові, що той славний хлопець, адже тільки славні хлопці можуть пройти в ці двері. І в ту ж мить пролунав стук у двері: один хлопчик хотів зайти, але не зміг. Адже він був примхливим і їв тільки ласощі.

Продавець сказав, що Джіп хотів "Купи й дивуй друзів", і зараз він у хлопчиковій кишені. Чудернацький чоловік дістав у Джіпа з кишені коробку. З порожнього капелюха продавець витягнув папір, з рота - шворку, і загорнув покупку. "Яйце є - яйця нема" фокусник витягнув зі спідньої кишені мого пальта й загорнув у папір разом із "Лялькою, що плаче, як жива". Я віддавав кожен готовий пакунок Джіпові, а той міцно притискав його до себе.

Раптом під моїм капелюхом щось заворушилося. Я схопився за капелюх, і з-під нього випурхнув скуйовджений голуб. Продавець заходився стріпувати мого капелюха й витрусив із нього собі в руку двоє чи троє яєць, чималу мармурову кульку, годинник, з півдесятка неодмінних скляних кульок, зіжмаканий папір, потім ще папір, і ще, й усе говорив про те, що люди не мають звички чистити свої капелюхи зсередини... Розмовляв він, звичайно, дуже чемно і не без певних особистих натяків. А зіжмаканий папір на прилавку ріс, підіймався вище й вище і вже майже затулив собою продавця. Ми чули тільки його голос. Папір перестав шурхотіти, зробилося зовсім тихо.

Я запитав, скільки маю заплатити. Із-за купи паперу ніби почулося якесь сопіння. Ми з сином обійшли прилавок. Там був лише мій капелюх і кролик. Прилавок раптом витягся й загородив нам дорогу до дверей.

Кролик чкурнув у двері, яких я не помічав. Потім двері розчахнулися ширше, і з них знову вийшов продавець. Він запросив нас на виставку.

Не встиг я сказати щось, як ми вже стояли в іншій кімнаті. Чоловік раптом відірвав від мого рукава невеличке червоне чортеня. Я перевів погляд на Джіпа, але той не зводив погляду з чарівного коника-гойдалки. Я був радий, що малий не бачив того чортеняти.

Джіпові припало тут до вподоби багато чого. І він довірливо й чемно спитав продавця про меч. Продавець почав розповідати про чарівний іграшковий меч, чарівний щит, чоботи-сороходи, шапку-невидимку... Я хотів запитати, скільки ж усе це коштує, але продавець не звертав на мене уваги. Тепер він цілком заволодів Джіпом. Джіп ухопився за його палець, як звичайно хапався за мій.

Виставка займала довгу, безладно забудовану галерею, втикану всілякими колонами, підпорами та стояками; арки вели до бічних ніш, де знічев'я тинялися й продавали витрішки якісь дивні на вигляд доглядачі. І на кожному кроці траплялися, збиваючи нас із пантелику, дзеркала та порт'єри. Скоро я згубив з очей двері, в які ми ввійшли.

А продавець показував Джіпові чарівних олов'яних солдатиків, що оживали відразу, щойно він підіймав кришку їхньої коробки. Продавець упакував коробку з солдатиками. А на папері стояла повна адреса й ім'я Джіпа! Помітивши мій подив, продавець засміявся і сказав, що це справжні чари.

Продавець заходився показувати Джіпові фокуси, незвичайні вже самі собою, а ще незвичайніші тим, як він їх виконував. Чоловік пояснював, як влаштовані іграшки, показував їх навиворіт, а любий мій хлопчик поважно дивився й дуже глибокодумно кивав головою.

Ця крамниця вже починала викликати в мене підозру й побоювання. Мене насторожувало тут усе. Потім в око мені раптом упав один із тих чудних доглядачів. Він виробляв з своїм обличчям щось жахливе. Особливо страшно було дивитися на його ніс. А вигляд чоловік мав такий, ніби йому нудно, і він розважається. Спершу ніс у нього був коротенький і сплющений, потім на очах витягся, як підзорна труба, а тоді почав робитися все тоншим і тоншим, поки став схожим на довгий, гнучкий червоний батіг.

Джіп стояв на табуреті, а продавець тримав у руках щось схоже на великий барабан. І не встиг я й слова сказати, як продавець накрив його отим великим барабаном! Джіп зник. Я ступив до ошкіреного продавця й люто перекинув ногою табурет. Я простяг руку, щоб схопити його, але він спритно крутнувся й вислизнув від мене. Я знов метнувся до нього, та він ухилився вдруге й штовхнув якісь двері, щоб утекти. Чоловік засміявся й вибіг. Я кинувся за ним і опинився в... непроглядній темряві! Бах!

Я стояв на Ріджент-стрит і щойно зіткнувся з якимсь порядним на вигляд робітником. А за кілька кроків від мене стояв трохи розгублений Джіп. Ми з тим чоловіком вибачилися один перед одним. Джіп у руках тримав чотири пакунки! Син узявся за мій палець.

Спершу я не знав, що й думати. Я роззирнувся, шукаючи поглядом дверей чарівної крамниці. Не було ні дверей, ні крамниці, нічого! Ми з сином сіли у кеб і поїхали. У себе в кишені я знайшов скляну кульку. Я обурено викинув її на бруківку. Джіп нічого не сказав. Якийсь час ми обидва мовчали. Нарешті Джіп промовив: "Оце була крамниця, тату!". Джіп не був наляканий, не був розгублений; його просто страшенно тішило те, як минув день, до того ж на колінах він тримав чотири пакунки.

Остаточно я заспокоївся тоді, коли удома ми розпакували ті чотири згортки. У трьох із них виявилися коробки із звичайнісінькими олов'яними солдатиками. А в четвертому пакунку було невеличке, біле живе кошеня, дуже жваве, славне на вдачу і з добрим апетитом.

Було це півроку тому. І тепер я починаю думати, що нічого поганого, власне, й не сталося. Тільки син казав, що знає чарівне слово, яке робить солдатиків живими. Відтоді я не раз пробував, коли Джіп грався з солдатиками, зненацька увійти до нього в кімнату. Але нічого чарівного в них я так і не помітив...

Ті люди знають нашу адресу, тому коли хочуть, щоб я оплатив чотири пакунки, можуть вислати рахунок. І я залюбки оплачу.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.